

Danielin kirja – numero viisikymmentäkuusi

Ilmestyskirjan 17. luvun salaisuuden avaaminen: viimeinen profetia suuresta portosta ja pedosta

Jeff Pippenger

2024-01-20

Raamatun profetian valtakuntien viimeinen esitys löytyy Ilmestyskirjan seitsemännestoista luvusta. Tuossa luvussa, jakeessa kolme, Johannes viedään ”erämaahan”, jotta enkeli voisi näyttää Johannekselle profetian ”suuren porton” tuomion, hänen, joka istuu ”paljojen vetten” päällä ja joka on tehnyt ”haureutta” ”maan kuninkaiden” kanssa.

Ja yksi niistä seitsemästä enkelistä, joilla oli ne seitsemän maljaa, tuli ja puhui minulle sanoen: Tule tänne; minä näytän sinulle sen suuren porton tuomion, joka istuu paljojen vetten päällä, jonka kanssa maan kuninkaat ovat harjoittaneet haureutta ja jonka haureuden viinistä maan asukkaat ovat juopuneet. Niin hän vei minut hengessä erämaahan; ja minä näin naisen istuvan helakanpunaisen pedon päällä, joka oli täynnä pilkanimiä ja jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea. Ilmestys 17:1–3.

Johanneksen omien sanojen mukaan ”erämaa” edustaa paavillisen vallan tuhatta kahtasataa kuuttakymmentä vuotta vuodesta 538 aina lopun aikaan saakka vuonna 1798.

Ja vaimo pakeni erämaahan, missä hänellä on Jumalan valmistama paikka, että häntä siellä elätettäisiin tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää. ... Ja vaimolle annettiin suuren kotkan kaksi siipeä, että hän lentäisi erämaahan, omaan paikkaansa, missä häntä elätetään aika ja ajat ja puoli aikaa poissa käärmeen kasvojen edestä. Ilmestys 12:6, 14.

Hengessä Johannes kuljetettiin paavinvallan hallinnan tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajanjaksoon. Näitä vuosia oli esikuvallistanut ne kolme ja puoli kuivuuden vuotta, jotka sijoittuivat Iisebelin, Ahabin ja Elian historian aikaan. Näiden vuosien tuli jatkaa siihen asti, kunnes paavius sai kuolinhaavansa vuonna 1798, sillä sen oli ”määrätty” tapahtuvan ensimmäisen suuttumuksen päättyessä, mikä oli sen sodan loppu, joka oli saatettu pyhäkön ja joukon ylle pakanuuden ja paaviuden kahden hävittävän vallan kautta. Kaikki nämä tosiasiat on esitetty viimeaikaissa artikkeleissa.

”Suuri portto” on Jesajan Tyyron portto, jonka tuli joutua unohduksiin seitsemänkymmenen vertauskuvallisen vuoden ajaksi, jotka olivat ”yhden kuninkaan päivät”. Yhdysvaltojen historia on noiden vertauskuvallisten seitsemänkymmenen vuoden historiaa, joita oli esikuvannut seitsemänkymmenen vuoden vankeus Babylonian, raamatullisen profetian ensimmäisen valtakunnan, hallituskauden aikana. Tämän historian aikana Tyyron suuren porton tuli olla unohdettuna. Tämän historian lopussa hänet oli määrä muistaa, ja hänen tuli jälleen lähteä liikkeelle ja laulaa laulujaan sekä siten harjoittaa haureutta maan kuninkaiden kanssa. Johannes vietiin hengessä paavillisen vallan historian keskelle nähdäkseen paavillisen vallan tuomion. Haureutta harjoittaneen papin tyttären tuomio oli, että hänet oli poltettava tulella.

Ja jos jonkun papin tytär häpäisee itsensä harjoittamalla haureutta, hän häpäisee isänsä; hänet on poltettava tulesa. 3. Moos. 21:9.

Siinä näyssä suuren porton tuomiosta, jonka yksi niistä enkeleistä, jotka vuodattivat yhden seitsemästä viimeisestä vitsauksesta, antoi Johannekselle, oli se, että hänet poltettiin tulesa.

Ja ne kymmenen sarvea, jotka näit pedon päällä, vihaavat porttoa ja tekevät hänet autioksi ja alastomaksi, syövät hänen lihansa ja polttavat hänet tulella. Ilmestys 17:16.

Vedet, joiden päällä suuri portto istuu, ovat maailman kansat, jotka saatetaan hänen valtansa alle, kun Yhdysvallat eksyttää koko maailman kumartamaan petoa, joka on myös se suuri portto. Tällöin Yhdysvalloista tulee Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun profetiassa kuvattujen kymmenen kuninkaan ylin kuningas, ja tässä havainnollistuksessa Yhdysvallat edustaa ensimmäistä kuningasta, joka tekee haureutta porton kanssa, vaikka tämä onkin tekevä saman teon myöhemmin kaikkien kuninkaiden kanssa.

Monien kuninkaiden ensimmäistä kuningasta edustaa Ahab, joka oli naimisissa suuren porton kanssa; tätä porttoa edustaa Iisebel Tyatiran seurakunnassa. Iisebelin (suuren porton) tuomio pannaan täytäntöön kymmenen kuninkaan kautta, jotka Yhdysvaltojen vallan vaikutuksesta pakotetaan kirkon ja valtion liittoon. Nämä kuninkaat suostuvat siihen, että paavius hallitsee maailmaa (istuu vetten päällä), huolimatta heidän vihastaan porttoa kohtaan.

Ja ne kymmenen sarvea, jotka näit, ovat kymmenen kuningasta, jotka eivät ole vielä saaneet valtakuntaa, mutta saavat vallan kuninkaina yhdeksi hetkeksi pedon kanssa. Näillä on yksi mieli, ja ne antavat voimansa ja valtansa pedolle. Nämä käyvät sotaa Karitsaa vastaan, ja Karitsa on voittava heidät, sillä hän on herrain Herra ja kuningasten Kuningas; ja ne, jotka ovat hänen kanssansa, ovat kutsutut ja valitut ja uskolliset. Ja hän sanoi minulle: Vedet, jotka näit, missä portto istuu, ovat kansoja ja väkijoukkoja ja kansakuntia ja kieliä. Ja ne kymmenen sarvea, jotka näit pedon päällä, ne vihaavat porttoa ja tekevät hänet autioksi ja alastomaksi ja syövät hänen lihansa ja polttavat hänet tulesa. Sillä Jumala on pannut heidän sydämiinsä, että he täyttäisivät hänen tahtonsa ja olisivat yhtä mieltä ja antaisivat valtakuntansa pedolle, siihen asti kunnes Jumalan sanat täyttyvät. Ja nainen, jonka näit, on se suuri kaupunki, joka hallitsee maan kuningasten yli. Ilmestys 17:12–18.

”Kymmenen kuningasta” (Yhdistyneet kansakunnat) vihaavat todellisuudessa paaviutta, mutta olosuhteiden pakosta he joutuvat luovuttamaan lyhytikäisen valtakuntansa paavilliselle vallalle turhassa toivossa pelastaa maailma sen yhä lisääntyviltä onnettomuuksilta. Kun he tajuavat sen petoksen, heistä tulee välikappale, jonka kautta se poltetaan tulella, Leviticuksen lain täyttymykseksi.

”Kymmenen kuningasta” ”sotivat Karitsaa vastaan” sillä vainolla, jonka he kohdistavat Jumalan viimeisten päivien kansaan.

Miksi pakanat pauhaavat ja kansat turhia miettivät? Maan kuninkaat nousevat, ja hallitsijat pitävät neuvoa yhdessä Herraa ja hänen voideltuansa vastaan, sanoen: Katkaiskaamme heidän kahleensa ja heittäkääme päältämme heidän köytensä. Hän, joka asuu taivaissa, nauraa;

Herra pitää heitä pilkkanaan. Sitten hän puhuu heille vihassaan ja kauhistuttua heitä kiivaudessaan. Psalmit 2:1–5.

Vaino, jonka maan kuninkaat toteuttavat paavinvallan puolesta, kohdistettiin myös Kristukseen ristillä.

joka palvelijasi Daavidin suun kautta sanoit: Miksi pakanat raivosivat ja kansat mieltivät turhia? Maan kuninkaat nousivat, ja hallitsijat kokoontuivat yhteen Herraa ja hänen Kristustaan vastaan. Sillä totisesti sinun pyhää Poikaasi Jeesusta vastaan, jonka sinä olet voidellut, kokoontuivat sekä Herodes että Pontius Pilatus, yhdessä pakanain ja Israelin kansan kanssa, tehdäkseen kaiken, minkä sinun kätesi ja päätöksesi olivat ennalta määränneet tapahtuvaksi. Apostolien teot 4:25–28.

”Maan kuninkaat”, jotka nousivat Kristusta vastaan hänen ristiinnaulitsemisessaan, kuvaavat Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun ”kymmentä kuningasta”, jotka jälleen sotivat Karitsaa vastaan vainoamalla hänen kansaansa. Ristin äärellä nuo kuninkaat olivat se ”jumalattomien joukko”, joka ”saartoi” Kristuksen, ja tekevät samoin jälleen hänen viimeisten päivien kansalleen.

Sillä koirat ovat piirittäneet minut; pahantekijäin joukko on saartanut minut; he ovat lävistäneet minun käteni ja jalkani. Minä voin lukea kaikki luuni; he katselevat minua ja tuijottavat minuun. He jakavat keskenänsä minun vaatteeni ja heittävät minun puvustani arpaa. Psalmit 22:16–18.

Ne kymmenen kuningasta, jotka panevat tuomion täytäntöön sitä suurta porttoa vastaan, polttavat hänet tulella, sillä hän on portto, joka tunnustautuu papin tyttäreksi. Nämä kuninkaat kuvataan myös ”koirina”, eivätkä ne kymmenen kuningasta ainoastaan polta suurta porttoa tulella, vaan myös ”syövät hänen lihansa”. Iisebelin kuolema tapahtui, kun hänet syöstiin muurilta ja hän murskaantui maahan, minkä jälkeen koirat tulivat ja söivät hänen lihansa.

Ja kun Jeehu tuli Jisreeliin, Iisebel sai siitä kuulla; ja hän maalasi kasvonsa, somisti päänsä ja katseli ikkunasta. Ja kun Jeehu tuli sisään portista, hän sanoi: Oliko Simrillä rauha, hänellä joka surmasi herransa? Niin hän nosti kasvonsa ikkunaa kohti ja sanoi: Kuka on minun puolellani? Kuka? Ja ikkunasta katsoi häneen kaksi tai kolme hoviherraa. Ja hän sanoi: Heittäkää hänet alas. Niin he heittivät hänet alas; ja osa hänen verestään roiskui seinään ja hevosiin, ja hän tallasi hänet jalkoihinsa. Ja tultuaan sisään hän söi ja joi ja sanoi: Katsokaa nyt tuota kirottua vaimoa ja haudatkaa hänet, sillä hän on kuninkaan tytär. Ja he menivät hautaamaan häntä, mutta eivät löytäneet hänestä muuta kuin pääkallon ja jalat ja kämmenet. Sentähden he palasivat ja ilmoittivat hänelle. Ja hän sanoi: Tämä on Herran sana, jonka hän puhui palvelijansa, tisbiläisen Elian, kautta, sanoen: Jisreelin maaosuudella koirat syövät Iisebelin lihan. Ja Iisebelin ruumis on oleva kuin sontaa kedon pinnalla Jisreelin maaosuudella, niin ettei voida sanoa: Tämä on Iisebel. 2. Kun. 9:30–37.

Kymmenen kuningasta, jotka ovat Yhdistyneet kansakunnat ja joiden johtava kuningas on Yhdysvallat, panevat tuomion toimeen paaviutta vastaan polttamalla sen tulella ja syömällä sen lihan. Juuri tuon tuomion enkeli tuli näyttämään Johannekselle, ja tehdäkseen sen hän vei Johanneksen erämaan historian vaiheeseen, ei kuitenkaan vain johonkin satunnaiseen kohtaan

erämaan historiassa, vaan aivan tuon ajanjakson loppuun. On ilmeistä, että Johannes asetettiin tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajanjakson loppuun, sillä kun hän näkee naisen, tämä oli jo juopunut vainon verestä ja jo tunnistettu porttojen äidiksi.

Ja hän vei minut hengessä erämaahan; ja minä näin naisen istuvan helakanpunaisen pedon päällä, joka oli täynnä pilkkaavia nimiä ja jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea. Ja nainen oli puettu purppuraan ja helakanpunaiseen, ja hän oli koristettu kullalla ja jalokivillä ja helmillä; hänellä oli kädessään kultainen malja, täynnä kauhistuksia ja hänen haureutensa saastaisuutta. Ja hänen otsaansa oli kirjoitettu nimi: SALAISUUS, SUURI BABYLON, PORTTOJEN JA MAAN KAUHISTUSTEN ÄITI. Ja minä näin naisen olevan juovuksissa pyhien verestä ja Jeesuksen marttyyrien verestä; ja hänet nähdessäni minä ihmettelin suuresti. Ilmestys 17:3–6.

Tyroksen portto, joka on myös se ”suuri portto”, joka esitetään Ilmestyskirjan seitsemännessätoista luvussa, oli joutuva unohduksiin siihen aikaan asti, jolloin hän jälleen laulaisi laulunsa ja harjoittaisi haureutta maan kuninkaiden kanssa.

Mikä tahansa arvostettu sanakirja, joka on julkaistu ennen vuotta 1950, osoittaa, että Ilmestyskirjan seitsemännessätoista luvussa purppuraan pukeutunut nainen on Roomalaiskatolisen kirkon vertauskuva, mutta nykyään maailma pitää katolista kirkkoa kristillisenä kirkkona. Maailma on unohtanut, kuka hän todellisuudessa on.

Kun Johannes näki hänet, pimeän keskiajan vaino oli päättymässä, sillä hän oli jo juopunut pyhien verestä. Luonnollinen havainnollistaa hengellistä, ja ihminen juopuu juotuaan, ei ennen sitä.

Protestantit, jotka irtautuivat katolisuudesta vuosisatoja ennen vuotta 1798, olivat jo vuoteen 1798 mennessä aloittaneet matkansa takaisin katoliseen yhteyteen, sillä hänet oli tunnistettu ”PORTTOJEN ÄIDIKSI”. Kun Johannes näki hänet ja ihmetteli, ne kirkot, jotka olivat aikaisemmin eronneet hänen yhteydestään, olivat jo palanneet. Näin Johannes vietiin vuoteen 1798, jolloin suuri portto oli jo murhannut miljoonia kristittyjä ja oli jo vietellyt entiset protestanttiset kirkot hyväksymään hänen röyhkeän väitteensä, että hän oli kirkkojen pää, niin kuin Justinianus oli hänet määritellyt vuonna 533.

Vuoden 1798 profeettallisesta näköalapaikasta käsin enkeli esitti sitten Johannekselle viimeisen kuvauksen Raamatun profetian valtakunnista.

Ja enkeli sanoi minulle: Miksi ihmettelit? Minä sanon sinulle sen naisen salaisuuden ja sen pedon salaisuuden, joka häntä kantaa ja jolla on ne seitsemän päätä ja kymmenen sarvea. Peto, jonka näit, oli eikä ole, ja on nouseva syvyydestä ja menevä kadotukseen; ja ne maan päällä asuvaliset ihmettelevät, ne, joiden nimiä ei ole kirjoitettu elämän kirjaan maailman perustamisesta asti, nähdessään pedon, joka oli eikä ole, ja kuitenkin on. Tässä on mieli, jossa on viisaus. Ne seitsemän päätä ovat seitsemän vuotta, joiden päällä nainen istuu. Ja ne ovat seitsemän kuningasta: viisi on kaatunut, yksi on, ja toinen ei ole vielä tullut; ja kun hän tulee, hänen pitää vähän aikaa pysyä. Ja peto, joka oli eikä ole, on itse kahdeksas, ja on yksi niistä seitsemästä, ja menee kadotukseen. Ja ne kymmenen sarvea, jotka näit, ovat kymmenen kuningasta, jotka eivät ole vielä saaneet valtakuntaa, mutta saavat vallan kuninkaina yhdeksi

hetkeksi pedon kanssa. Ilmestys 17:7–12.

Peto on valtakunta Raamatun profetiassa, kuten helposti voidaan tunnistaa Danielin seitsemänneestä ja kahdeksannesta luvusta, ja se salaisuus, jonka enkeli esittää Johannekselle, on pedon ja pedon selässä istuvan naisen salaisuus. Pedon päällä oleva nainen on suuri portto, joka harjoittaa haureutta maan kuninkaiden kanssa. Hän on Iisebel, ja hänen miehensä on Ahab.

Sentähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa, ja he tulevat yhdeksi lihaksi. 1. Mooseksen kirja 2:24.

Mies on mies ja nainen on nainen, mutta yhdessä he ovat yksi liha. Pedon salaisuus on se, että se on kirkon ja valtion yhdistelmä, naisen (kirkon) ja pedon (kuninkaiden) yhdistelmä, joka on yksi valtakunta ja joka koostuu kahdesta osasta. Valtiollinen taito ja kirkollinen taito yhdistettyinä, siten että nainen hallitsee suhdetta, on ”pedon kuva”. Johannekselle näytetään nainen pedon kantamana, sillä hän on se, joka hallitsee tätä suhdetta.

Ja se nainen, jonka sinä näit, on se suuri kaupunki, joka hallitsee maan kuninkaita. Ilmestys 17:18.

Yhdessä peto ja nainen edustavat yhtä valtakuntaa (yhtä lihaa), mutta enkeli korostaa suuren porton suhdetta maan kuninkaisiin. ”Se peto, joka” ”oli, eikä enää ole”, joka ”on nouseva syvyydestä ja menevä kadotukseen” ja jota ”maan päällä asuvaliset ihmettelevät”, on paavius silloin, kun suuren porton kuolinhaava on parantunut. Hän ”oli” raamatullisen profetian viides valtakunta, mutta oli ”määrätty”, että hän saisi kuolinhaavan vuonna 1798.

Kun Johannes hengessään siirrettiin vuoteen 1798, hän ”ei ollut” peto, ja ”kuitenkin”, kun hänen kuolinhaavansa paranee niiden seitsemänkymmenen vertauskuvallisen vuoden lopussa, jotka päättyvät pian tulevaan sunnuntailakiin, hän ”on” jälleen elossa, laulaen laulujaan, harjoittaen haureutta ja murhaten kristittyjä.

Seitsemästoista luku on viimeinen esitys Raamatun profetian valtakunnista, ja sellaisena sen täytyy olla sopusoinnussa Raamatun profetian valtakuntien ensimmäisen maininnan kanssa. Näiden valtakuntien ensimmäinen maininta löytyy Danielin kirjan toisesta luvusta, joka on esitetty molemmissa niissä kaavioissa, jotka olivat Habakukin käskyn täyttymys kirjoittaa näky ja tehdä se selväksi tauluihin.

Milleriläiset olivat oikeassa ymmärryksessään Danielin kirjassa esitettyjen raamatullisen profetian valtakuntien suhteen, sellaisina kuin ne on kuvattu luvuissa kaksi, seitsemän ja kahdeksan, mutta heidän ymmärryksensä oli epätäydellinen. Millerin Danielin toisen luvun jalokivi loistaa viimeisinä päivinä kymmenen kertaa kirkkaammin, sillä sen tunnustetaan osoittavan ensimmäisen viittauksen, ei ainoastaan raamatullisen profetian valtakuntiin, vaan myös ensimmäisen viittauksen siihen ilmoitukseen, että kahdeksas on niistä seitsemästä. Jeesus havainnollistaa aina jonkin asian lopun jonkin asian alulla.

Kaikki profeetat puhuvat viimeisistä päivistä, ja Johannes tunnistaa Ilmestyskirjan seitsemännessätoista luvussa viimeisen maallisen valtakunnan, kun hän esittää ”pedon, joka” ”oli,

eikä sitä enää ole, ja on nouseva syvyydestä ja menevä kadotukseen”. Peto nousee ”syvyydestä”, mikä on ”saatanallisen voiman uuden ilmenemismuodon” vertauskuva.

“Kun he ovat päättäneet [ovat päättämässä] todistuksensa.’ Aika, jona näiden kahden todistajan tuli profetoida säkkipukuun puettuina, päättyi vuonna 1798. Kun he olivat lähestymässä hämärässä tapahtuneen työnsä päättymistä, heitä vastaan oli käytävä sotaa sen vallan toimesta, jota kuvataan nimellä ‘peto, joka nousee syvyydestä’. Monissa Euroopan kansakunnissa kirkkoa ja valtiota hallinneet vallat olivat vuosisatojen ajan olleet saatanan vallassa paavikunnan välityksellä. Mutta tässä tuodaan nähtäväksi saatanallisen vallan uusi ilmenemismuoto.” Suuri taistelu, 268.

Jotkut teologeista väittävät, että koska Ilmestyskirjan yhdettätoista lukua koskevassa kohdassa ”pedoksi, joka nousee syvyydestä”, tunnistetaan Ranskan vallankumouksen ateismi, ilmaus ”syvyys” on ateismin vertauskuva. Mutta Ilmestyskirjan yhdeksännessä luvussa islam nousi ”syvyydestä”, eikä islam ole ateismia. Syvyys edustaa saatanallista ilmenemismuotoa.

”Kerroin hänelle, että Herra oli näyssä osoittanut minulle mesmerismin olevan Perkeleestä, syvyydestä, ja että se pian joutuisi sinne niiden kanssa, jotka edelleen käyttivät sitä.” Review and Herald, 21. heinäkuuta 1851.

Jotakin, mikä on ”Paholaisesta”, on jotakin, mikä on ”syvyydestä”. Ilmestyskirjan seitsemännestätoista luvussa peto, joka nousee syvyydestä, on se valta, joka menee kadotukseen ja jota ne, joiden nimiä ei ole kirjoitettu kirjaan, ihmetellen seuraavat. ”Kadotus” merkitsee iankaikkista tuomiota ja se esitetään Ilmestyskirjassa ”tulisenä järvenä”, johon peto heitetään.

Ja peto otettiin kiinni, ja sen kanssa väärä profeetta, joka oli tehnyt ihmeitä sen edessä ja niillä eksyttänyt ne, jotka olivat ottaneet pedon merkin, ja ne, jotka kumarsivat sen kuvaa. Nämä molemmat heitettiin elävinä tuliseen järveen, joka palaa tulikiveä. Ilmestyskirja 19:20.

Kolmannesta toista luvussa tunnistetaan ensimmäinen merestä nouseva peto, jonka sisar White suoraan samastaa paavikuntaan. Tuossa kohdassa maailma ihmetellen seuraa paavillista petoa.

Ja minä näin yhden sen päistä ikään kuin kuolettavasti haavoitettuna; mutta sen kuolinhaava parani, ja koko maailma seurasi ihmetellen petoa. Ilmestys 13:13.

Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun peto, jonka perään ”maan päällä asuvaliset ihmetellen kulkevat”, on saatanallisen vallan lopullinen ilmentymä, joka ilmenee silloin, kun paavinvallan kuolinhaava paranee pian tulevan sunnuntain yhteydessä. Jokainen profeetallinen tuntomerkki, joka seitsemännestätoista luvussa annetaan naisesta ja pedosta, jonka selässä hän ratsastaa, osoittaa Rooman kirkkoa, aivan niin kuin ennen vuotta 1950 julkaistut sanakirjat osoittivat.

Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun peto on kirkon ja valtion yhdistelmän vertauskuva, joka on pedon kuva. Peto, jolla on seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, on se valtakunta, joka muodostuu kymmenestä kuninkaasta (Yhdistyneet kansakunnat), jonka päällä nainen istuu ja jota hän hallitsee. Nainen on paavius, joka tunnistetaan suureksi Babyloniksi, porttojen äidiksi. Kun vertauskuvat on tunnistettu, voimme palata vuoteen 1798, siihen historian kohtaan, johon Johannes vietiin saadakseen viimeisen esityksen raamatullisen profetian valtakunnista.

Seuraavassa artikkelissa käsittelemme näitä valtakuntia ja niiden esitystä Danielin toisessa luvussa.

”Jokaisen kansakunnan, joka on tullut toiminnan näyttämölle, on sallittu ottaa paikkansa maan päällä, jotta voitaisiin nähdä, täyttäisikö se ”Valvojan ja Pyhän” tarkoituksen. Ennustus on seurannut maailman suurten valtakuntien nousua ja kukistumista — Babylonin, Meedo-Persian, Kreikan ja Rooman. Kunkin näiden kohdalla, samoin kuin vähäisempien kansakuntien kohdalla, historia toisti itseään. Kullakin oli koetuksensa aika, kukin epäonnistui, sen loisto himmeni, sen valta väistyi, ja sen paikan otti toinen.

”Vaikka kansat hylkäsivät Jumalan periaatteet ja tässä hylkäämisessään valmistivat oman perikatonsa, oli silti ilmeistä, että jumalallinen, kaiken hallitseva tarkoitus toteutui kaikissa niiden vaiheissa.” Education, 177.